Het geheime dagboek van Emma M. Lion

Deel 1

Het geheime dagboek van Emma M. Lion

1

Beth Brower

Vertaald door Lidwien Biekmann

2026 Prometheus Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

De citaten uit Miltons *Paradise Lost* zijn vertaald door Peter Verstegen. De citaten uit Shakespeares *The Tempest* zijn vertaald door L.A.J. Burgersdijk.

Oorspronkelijke titel *The Unselected Journals of Emma M. Lion, Vol. 1*
© 2019 Beth Brower
© 2026 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Lidwien Biekmann
Omslagontwerp Studio Rubio en Selena Vandamme
Zetwerk Mat-Zet bv
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 6201 6

Emma M. Lion
draagt haar dagboeken op aan eenieder die zo
stoutmoedig is om ze te lezen

5 maart

Ik ben zonder incidenten in Londen gearriveerd.

Een ware triomf, zoals mijn leven er de laatste tijd weinig kent. Mijn bestaan van de laatste drie jaar is één groot incident.

De trein tjoekte vijf minuten te vroeg St. Pancras Station binnen. Een gunstig voorteken, aangezien ik bijna zeker weet dat zoiets in de geschiedenis van de Britse Spoorwegen nooit eerder is vertoond. Een weinig enthousiaste kruier hielp me met mijn twee koffers, mijn valies en mijn hoedendoos. Hij keek naar de gerafelde zoom van mijn ochtendmantel, maakte een afkeurend geluid en begon zwijgend uit te stralen dat hij mij liever niet assisteerde. En ik had hem nog wel een halve cent gegeven. Zéér gul, gezien mijn financiële situatie. Vreemd genoeg was mijn hoedendoos het object van de grootste sneer, hoewel daar echt een hoed in zat. Er heeft zich ruim een jaar een minder prettig voorwerp in bevonden: de apenkop die Maxwell mij had gestuurd.

Dat van die apenkop heb ik bijna doorgestreept. In Bournemouth heb ik de nogal ongelukkige gewoonte gekregen om mijn dagboek te redigeren, aangezien nicht Matilde geen respect had voor mijn persoonlijke bezittingen, getuige de Grote Verbranding van 1882. Het gevoel dat ik geen privacy heb, kan ik nog steeds niet van me afschudden, hoezeer ik daar ook mijn best voor doe, maar ik heb me voorgenomen dat het me zal gaan

lukken. Dit dagboek verdient geen lelijke zwarte strepen door compromitterende gedachten. Ik ga mezelf niet meer censureren!

Ik dwaal af.

Ik wist een koetsje te bemachtigen, een noodzakelijke uitgave, en gaf de koetsier opdracht mij naar mijn allerliefste plek ter wereld te brengen: Lapis Lazuli House in de wijk St. Crispian's, Londen.

Mijn heerlijke toekomst.

Toen het koetsje Whereabouts Lane inreed, leunde ik uit het raam om een eerste blik op Lapis Lazuli House te werpen. Daar was het! Een hoog en onvergetelijk huis van grijze kalksteen met daarop van die reliëfs zoals je die ook op parkbankjes of sierlijke grafmonumenten ziet. Toen het koetsje tot stilstand kwam, stapte ik meteen uit, opgelucht dat ik eindelijk was gearriveerd. Hoewel de zuilenportiek wel een likje verf kon gebruiken, waren de vijf halfronde traptreden naar de voordeur pas geveegd. De ramen moesten nodig worden gezeemd, maar zijn, als ik even mag opscheppen, hoger dan de meeste andere in de buurt. Ondanks dat alles heeft het huis een ingetogen uitstraling die ik geweldig vind. Hoe indrukwekkend Lapis Lazuli ook is: het neemt zichzelf absoluut niet al te serieus. Een schril contrast met het ego van de huidige bewoner.

Neef Archibald, de bewoner in kwestie, was niet thuis toen ik aankwam. Hij moet ~~zijn dreigende onheil~~ mijn aanstaande komst hebben voelen aankomen. Zijn bediende, Parian, was er wel, want die opende de beroemde blauwe deur en stond mij toe – nadat hij enkele keren

afkeurend door zijn neusgaten had gebriest – om over de heilige drempel te stappen. De nieuwe kokkin (voormalig dienstmeisje) was ook getuige van mijn aankomst. Ze heet Agnes en ze is het kansrijkste kansloze meisje dat ik ooit heb ontmoet. Ze hielp me samen met Parian mijn eigendommen naar mijn kamers te dragen.

Daarbij moesten we meerdere trappen beklimmen. Meerdere. Mijn weldadige neef had mij niet in mijn eigen vertrekken op de alleszins acceptabele derde verdieping ondergebracht, maar op de vijfde, op de zolder.

De zolder.

Ik herhaal: de zolder.

Mijn oude kamers zijn blijkbaar niet meer de mijne. Ik ben eruit verbannen. Waarom, zou men zich kunnen afvragen. Waarop ik zou antwoorden dat men sommige dingen nu eenmaal niet geacht wordt te begrijpen.

Hoewel de eerlijkheid mij gebiedt toe te geven dat het iets te maken zou kunnen hebben met het Incident dat heeft geleid tot het Litteken.

Pijnlijk genoeg staat de hele vierde verdieping leeg en dient deze ook leeg te blijven. Op de derde verdieping bevinden zich twee logeerkamers en mijn voormalige vertrekken. Neef Archibald bewoont de tweede verdieping, daar bevindt zich ook zijn voor mij verboden bibliotheek, die hij dan ook op slot houdt. Op de eerste verdieping bevinden zich de zitkamer, de eetkamer en een ongebruikte salon. De keuken en de provisiekamers zijn op de begane grond, met achter de keuken, grenzend aan de tuin, een kamer voor Agnes.

Waar, zou men zich kunnen afvragen, resideert Parian, onze bediende annex butler annex zeer onuitstaanbare man? Ik vermoed dat Zijn Huidige Vertrekken ooit bekendstonden als Mijn Vertrekken. Moge hij van het uitzicht op de tuin genieten.

Hoewel deze herindeling in enig ander Londens huis nooit zou hebben plaatsgevonden, kan ik niet zeggen dat zij mij heeft verbaasd. Om met mijn tante aan moederskant, Lady Eugenia Spencer, te spreken: 'Lapis Lazuli is een bizarre huishouding, en dat is nog zacht uitgedrukt'. En dat terwijl mijn tante niet geneigd is om iets zacht uit te drukken, dus dat zegt al genoeg.

Wat de zolder betreft: één grote bende, vol meubels, stof en spinnenwebben. Als je de laatste trap hebt beklommen, sta je voor drie deuren. De linker gaat naar een kamer aan de westkant, daar kijk je door anderhalf raam uit op de achtertuin. De middelste deur leidt naar een kast in ernstige wanorde. De rechterdeur leidt naar de kamer aan de oostkant, daar is ook anderhalf raam, maar dan met uitzicht op straat. Het halve raam is te wijten aan Lapis Lazuli Minor, dat neef Archibald heeft gecreëerd door een belachelijk smal stuk van het huis af te schaven om te verhuren aan rijke mensen. Op elke verdieping is dat een reepje van drie meter – inclusief één meter voormalige bediendentrap – maar op de zolder is Archibald zo gul geweest om maar liefst de helft aan de toekomstige huurders af te staan. Dat betekent dat mijn kamers kleiner zijn geworden en ik in de beide kamers maar anderhalf raam heb.

Tussen de afgedankte troep in de kamer aan de oostkant heb ik een bed en een klein nachtkastje gevonden, en daar ga ik bivakkeren tot ik een plan de campagne heb bedacht. Agnes heeft me ervan verzekerd dat het beddengoed twee keer is gewassen. Ze legde er zó veel nadruk op dat het écht héél erg schoon was, dat ik me eerlijk gezegd wel ging afvragen in welke staat het verkeerde voordat het werd gewassen.

Wat ik ook tussen de ravage op zolder vond: een stukgelezen exemplaar van *Paradise Lost*. Triomf! Eerste nederlaag voor neef Archibald met zijn plan om mij ongeletterd te houden. Wat heerlijk dat ik iets te lezen heb tot ik mijn eigen bibliotheek weer heb opgebouwd. Bovendien is het vast een soort gunstig voorteken als je op je eigen zolder Milton aantreft.

En dus zeg ik tegen mezelf: welkom thuis.

Ik ga visitekaartjes laten maken.

Emma M. Lion
Lapis Lazuli House, Whereabouts Lane
Londen

6 maart

Vanochtend werd mij medegedeeld dat ik zonder tegenbericht geacht word al mijn maaltijden op de zolder te nuttigen. Ik mag niet in de eetkamer komen. Parian bracht mij hiervan met merkbare tevredenheid op de hoogte. Volgens mij doet mijn verbanning hem enorm veel plezier. Dat kan ik hem niet kwalijk nemen. Hij is tenslotte de persoonlijke bediende van neef Archibald. Het leven kan voor hem dus niet heel plezierig zijn.

Nadat hij was vertrokken, dacht ik na over deze nieuwe verordening en het voordeel dat die mij biedt. Het is absoluut een zegen om in je eentje te mogen eten, buiten het toezicht van een knorrige oude man. Om dat te vieren at ik, terwijl ik heerlijk in mijn vensterbank zat, een paar koekjes uit het blik dat Arabella mij heeft gestuurd.

Ik heb altijd al genoten van het uitzicht van Lapis Lazuli, dat precies in de bocht van Whereabouts Lane staat. Je kunt iedereen voorbij zien komen en vanuit het raam op de vijfde verdieping is het uitzicht alleen nog maar beter: je kijkt uit over de daken van Londen. Hier mijn maaltijden nuttigen, wat bedoeld is als belediging, is voor mij dus beslist geen straf.

Het enige nadeel van het feit dat de maaltijden mij hier op een dienblad worden geserveerd (hoe romantisch dat ook moge klinken) is dat ik 'geldbuidel noch reistas' bezit waarmee ik even het huis uit kan glippen om thee en gebak te gaan halen als aanvulling op de co-

mestibles die de keuken mij levert. En als je op een zolderkamer woont moet een deel van je voeding bestaan uit thee en gebak van etablissementen als Everett's of de Reed and Rite, dat is algemeen bekend. Een vaststaand wetenschappelijk feit. Misschien heeft Darwin daar wel iets over geschreven. Wat Darwin betreft: die is vorig jaar in Kent overleden. In Kent! Over survival of the fittest gesproken! Volgens zijn theorie zou ik eigenlijk naar Hyde Park moeten gaan en daar eenzame jongedames hun portemonnee afhandig moeten maken. Het bestaan in Londen is hard en je moet er zien te overleven.

Neef Archibald heeft zelf nog niet zijn opwachting gemaakt en ik heb dus nog niet de kans gehad om te informeren naar het salaris en de bijbehorende toelage waar ik recht op heb. Ik vermoed dat zowel salaris als toelage ook zijn volle aandacht heeft en dat hij me daarom ontwijkt. Ik heb vanmorgen vroeg een schim het huis zien verlaten en vanavond laat weer naar binnen zien glippen en die schim moet neef Archibald wel zijn. Hij is niet alleen mager qua postuur, maar ook mager wat betreft humeur, enthousiasme en karakter.

Ik heb een spiegel gevonden in de zolderkamer aan de westkant en die heb ik boven de wastafel in mijn kamer aan de oostkant gehangen. Ik denk dat hij van mijn oudtante is geweest, hij heeft een schitterende vergulde lijst met een Grieks meandermotief. Ik heb hem tegen de muur gezet, hij is groot genoeg om mij in mijn geheel te weerspiegelen.

Ik zie er nogal bleek uit.

Ik heb vaak mijn vader in mij herkend, maar nu zie ik tot mijn schrik dat ik op mijn moeder lijk. Ik heb nog steeds mijn vaders ogen: mysterieus zeegroen, wijd uitstaand, groot, volledig afgekeurd door nicht Matilde.

Maar mijn moeder heeft zich nu door een tour de force in mij geopenbaard. Ik heb haar kaaklijn, ik trek precies zoals zij mijn wenkbrauwen op, en ik bezit het erfgoed van mijn familie: een kin met een kuiltje. Verder heb ik donker en onhandelbaar haar, een geschenk van mijn Portugese grootmoeder aan moederskant.

En op de bovenkant van mijn neus? Een hele verzameling sproetjes.

'Die verbleken wel als je ouder wordt,' zei mijn moeder een keer.

'Ik hoop het niet,' riep mijn vader toen vanaf de andere kant van de kamer, waar hij over een illustratie gebogen zat. 'Zou toch jammer zijn als Emma dat betoverende aspect zou kwijtraken?'

Nou, pap, ik ben ze niet kwijt, al herken ik mezelf als ik in de spiegel kijk minder goed dan toen ik een kind was. Misschien logisch als je volwassen bent en nog steeds niet weet wat je plaats in de wereld is.

Wat betreft mijn postuur: ik ben niet heel groot en niet heel klein, ik zit er heel prozaïsch tussenin. Nicht Matilde zei een keer dat dat het enige waardevolle kenmerk was waardoor ik misschien een echtgenoot zou kunnen vinden. 'Mannen willen geen klungelig lang exemplaar en ook geen in groei achtergebleven kind, Hare Majesteit de Koningin uitgezonderd. Je lichaamslengte is je

enige voordeel. Misschien mag je zelfs wel hopen op een bankbediende, die je dan eerst een jongen en daarna een meisje schenkt, in die volgorde.' Op dat punt had ze met haar wijsvinger gezwaaid. 'Al die vrouwen die eerst een meisje ter wereld brengen! Wat denken die wel niet! Ze denken níet, dat is het.'

Bedankt, nicht Matilde, voor uw ruimhartige visie op mijn toekomstige leven.

7 maart

Vandaag heb ik heel St. Crispian's verkend. Dat was een ritueel van mijn vader, die begon elk verblijf in Lapis Lazuli met een wandeling door de buurt, en die traditie zet ik voort.

Het is fantastisch om weer in Londen te zijn, vooral in St. Crispian's. Dat is altijd mijn favoriete buurt geweest, zo dicht bij Primrose Hill. Een groot deel van de geheimzinnige geschiedenis van Londen komt hier samen. De vijftiende-eeuwse kerk die op een Keltische grafheuvel is gebouwd. De ruïne van een Romeins fort dat nog steeds de wacht houdt boven Whereabouts Lane. De galg, nog steeds intact, maar zonder strop, die stilletjes staat te wachten aan Traitors Road. In de biografie van menig beroemd – zij het enigszins schandelijk – Londenaar valt te lezen dat zo iemand enkele vormende jaren hier in het geweldige St. Crispian's heeft doorgebracht.

Wonderlijk genoeg geniet St. Crispian's daarnaast een aanzienlijke mate van respectabiliteit, dankzij zowel Sterling Street als Baron's Square. Lady Trewartha woont hier, evenals Lord en Lady Blankenship, generaal Braithwaite en de hertog van Islington. Ik kan mij er niet op laten voorstaan dat ik ze persoonlijk ken, aangezien ik enkele treetjes lager op de sociale ladder sta, maar in een stad als Londen weet je altijd welke belangrijke mensen er in de buurt wonen. Daar kun je niets aan doen. Roddels verspreiden zich net zo snel als de pest dat vroeger deed.

Toegegeven, er zijn ook enkele ongebruikelijke aspecten van deze buurt. De architectuur is hier en daar excentriek te noemen. De flora en fauna nemen in een verbijsterend tempo toe. Er dient ook te worden onthuld dat er bepaalde merkwaardigheden zijn waarover wij buiten deze buurt liever niet praten. Maar desondanks is St. Crispian's bijna volledig normaal.

Bijna.

De opschriften van alle winkels staan ofwel onderstеboven ofwel achterstevoren, omdat men sinds Charles de Tweede op de troon zit denkt dat dat geluk brengt. Ik weet niet hoe het kan, maar het schijnt te werken. Alle winkels aan King Henry's Road floreren.

St. Crispian's zit knus – en misschien is het woord knus nog te royaal – ingeklemd tussen Primrose Hill en Primrose Hill. Dat wil zeggen: het bestaat uit vier straten met verscheidene toevoegingen plus een plein, en het ligt midden in de wijk Primrose Hill. Een staat in een staat – zoiets als het Vaticaan. De drie belangrijkste straten zijn Traitors Road aan de westkant, mijn eigen Whereabouts Lane aan de oostkant, en in het midden Sterling Street, die uitkomt op Baron's Square. Deze drie straten worden doorkruist door de Diagonal, met eronder King Henry's Road.

Zoals al eerder vermeld zijn Sterling Street en Baron's Square achtenswaardige straten. Zeer achtenswaardig. De huizen hebben een gelijkvormig ontwerp, zijn witgeverfd, en hebben door rozen geflankeerde traptreden die naar de groengeverfde deuren leiden. Voorspelbaar, maar toch heerlijk om er te wandelen.